

Ζήτησις καὶ κριτικὴ τὰς παραδόσεις, ἃς ἐκδέχονται εἴτε διὰ λόγον εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' σελ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 27 Ἀπριλίου 1959 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΔ', Ἀριθ. 311 Τιμὴ Φύλλον Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ ἡμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80
Ἐξαετηρίως : Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΟΧΙ ΝΕΑ ΦΕΡΡΑΡΑ

Κατ' αὐτὰς πολὺς λόγος γίνεται διὰ τὴν μελετωμένην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἥς τὴν πρωτοβουλίαν ἔσχεν ὁ Πάπας. Τὰ σχετικὰ μὴ-νύματα τοῦ Βατικανοῦ ἄλλοι μὲν τὰ ὑπεδέχθησαν μετ' ἐπιφυλάξεως, ἄλλοι μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἡμεῖς ἐνθυμούμενοι τὴν διάπυρον εὐχὴν τοῦ Σωτῆρος κατὰ τὴν ἐναγώνιον νύκτα τῆς Γεσθημανῆ «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν» συγκινοῦμεθα κατ' ἀρχὴν ἐκ τῆς σκέψεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε αὕτη νὰ καταστῇ δύναμις ἀποτελεσματικὴ, ρυθμίζουσα τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος καὶ προάγουσα τὴν ἀγίαν ὑπόθεσιν τῆς εἰρήνης. Ἐν τούτοις ὅμως τὸ ζήτημα εἶναι **σοβαρώτατον** καὶ αἱ διαγραφόμεναι προοπτικαὶ ἐκ τῆς ἐξελιξέως του εἶναι μᾶλλον ἀνησυχητικαὶ καὶ δυσάρεστοι !

Ὁ χρόνος διεμόρφωσε ὀριστικῶς τὰ δογματικά σχήματα, ἐντὸς τῶν ὁποίων κινούνται τὰ θρησκευτικὰ βιώματα τῶν ὀρθοδόξων, τῶν παπικῶν, τῶν διαμαρτυρομένων ! Ἐκ τῆς διαμορφώσεως αὐτῆς ἀνεπήδησαν παραδόσεις, ἐν αἷς ἐγεννήθησαν καὶ ἀνετράφησαν πολλοὶ γενεαὶ ἀνθρώπων.

Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν, ἀπὸ ψυχολογικῆς τοῦλάχιστον ἀπόψεως, νὰ θέσωσιν ὑπὸ συζητήσιν ἀρχὰς καὶ ἀξίας, ἀποτελούσας τὴν δι' ἑκαστον Δόγμα παρακαταθήκην ;

Βεβαίως θὰ ἠδύνατο νὰ τεθῇ ὡς βάσις συζητήσεων ἡ ἱστορικὴ πραγματικότητα τῶν ὀκτώ πρώτων αἰώνων τῆς Ἡνωμένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ! Πᾶν ὅ,τι ἐπιστεύετο καὶ ἔθεωρεῖτο ὀρθόν κατὰ τὴν εὐλογημένην ἐκείνην περίοδον νὰ ἀποτελέσῃ σημεῖον προσανατολισμοῦ.

Αὐτὸ ὅμως, ὅπερ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ

τὴν ὀρθοδοξίαν (διότι μόνον αὕτη παρέμεινε ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης), αὐτό, μόνον ἐφ' ὅσον ἐξανεμισθῇ ὁ ὄγκος τῆς οἰήσεως τῆς παπικῆς κεφαλῆς καὶ διασκορπισθῇ ἡ πλάνη τῶν διαμαρτυρομένων, εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἀποδεκτόν.

Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ περιβόητον «ἀλάθητον» τοῦ Πάπα κατακρημνίζεται καὶ ἡ «εὐαγγελικότης» τῶν διαμαρτυρομένων παραμένει ἀδικαιολόγητος ! Μία δὲ τοιαύτη διαμετρικὴ μεταστροφή εἶναι τόλμημα, ἀπαιτοῦν ὠκεανούς ἡθικοῦ σθένους, διὰ νὰ ὁμολογηθῇ (τὶ ἄλλο ;) ὅτι τὰ μέχρι τοῦδε πρεσβευόμενα ὑπὸ τῶν παπικῶν καὶ διαμαρτυρομένων ἦσαν ΠΛΑΝΗ καὶ Αἰρεσις !!

Κατὰ συνέπειαν ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως δὲν διαβλέπομεν σκοπιμότητά τινα εἰς τὴν μελετωμένην ἐνέργειαν. Θόρυβος ! Συζητήσεις ! Ἐνισχυσις τοῦ ἐπικινδύνου φιλοδυτισμοῦ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, αὐτὰ θὰ εἶναι οἱ καρποὶ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς.

Αἱ θέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι σαφῶς διαγεγραμμέναι καὶ εὐκρινῶς διατετυπωμέναι. Ἐπειδὴ δὲ μόνον μία ἀλήθεια κατ' ἀνάγκην ὑπάρχει, αὐτὴν ἐκφράζει καὶ ἐνσαρκώνει ἡ Ὁρθόδοξος κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησία !

Οὕτω τοποθετουμένων τῶν πραγμάτων φοβούμεθα, μήπως ἄλλοι λόγοι ὑπαγορεύουν τὴν κίνησιν αὐτὴν διὰ τὴν Ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐφ' ὅσον ἡ Ἑνωσις αὕτη δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ διὰ τῆς ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ διὰ συμβιβασμῶν, ἐξυπηρετούντων ἄλλας σκοπιμότητας καὶ ὄχι τὸ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Γλυκεία καὶ πανευφρόσυνος ἀνατέλλει καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς τὸν πνευματικὸν ὀρίζοντα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ὡς χαροποιὸν λυκαυγὲς ἡ ἀκολουθία τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τὴν πρωτὴν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Ἡ νοσταλγικὴ προσμονὴ κυριορχεῖ εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον τοῦ χριστιανοῦ, ὅστις ἀναφωνεῖ «Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων τὴν γῆν». Ἐν τοσοῦτω τὸ θεὸς δεσπόζει, διότι ὁ Λυτρωτὴς εὐρίσκεται ἀκόμῃ «ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς». Τὸ θεὸς αὐτὸ τὸ ἐρμηνεύει εὐστοχώτατα ὁ ὕμνος κατὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν τιμίων δώρων «Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία...».

Καὶ φθάνομεν οὕτω εἰς τὸ μεσονύκτιον τοῦ Μεγάλου Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα. Τὰ πλήθη κατάκοπα ἐκ τοῦ μόχθου τῆς σκληρᾶς βιοπάλης προσέρχονται εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς. Ὅλοι κρατοῦν μίαν λαμπάδα καὶ ἀναμένουν! Ὁ χορὸς τῶν ἱεροψαλτῶν ψάλλει «κύματα θαλάσσης τὸν κρύψαντα πάλαι διώκτην τύραννον...». Οἱ δείκται τοῦ ὥρολογίου δεικνύουν 12 παρὰ 10'. Ἐντὸς ὀλίγου νεκρικὴ σιγὴ ἀπλοῦται καὶ κυριαρχεῖ εἰς τὸν χώρον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ. Κανδήλες, κηρία σβήνουν! Οὐδεὶς θόρυβος! Καὶ αὐτὸ ἀκόμῃ τὸ λαλίστατον φθλον σιγᾷ! Θὰ ἡδύνατο τις νὰ ἀκούσῃ τοὺς ρυθμικοὺς παλμοὺς τῶν καρδιῶν!

Σκότος καὶ σιγὴ! Ὑπέροχος συμβολισμὸς

νοσταλγικὸν αἶτημα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος.

Τουλάχιστον νὰ προηγεῖτο ἐν πανορθόδοξον συνέδριον, μία πανορθόδοξος Σύνοδος διὰ νὰ καθωρρίζετο ἐνιαία στάσις τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς καὶ νὰ ἀντεσταθμίζετο οὕτω τὸ πλεονέκτημα τῆς παπασύνης, ἡ ἐσωτερικὴ ἐνότης τῆς II

Ἡμεῖς μὴ ἔχοντες ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς Διοικήσεις τῶν περισσοτέρων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, εἴτε Σύνοδοι λέγονται εἴτε Πατριάρχει, ἀγομένων ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Κυβερνήσεων, πολλῶ δὲ μᾶλλον εἰς τὸ εἰκονικὸν κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ Φαναρίου, ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν Ὁρθόδοξων λαῶν, τῶν ὁποίων ἡ Ὁρθόδοξος συνειδήσις ἀνέτρεψε τὴν προδοσίαν τῆς Φερράρας. Ἰδιαιτέρως ἀπευθυνόμεθα εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαόν, τὸν βιοῦντα τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὸ πλῆθος τῶν τελετῶν καὶ ἑθίμων, τὸν θεμελιώσαντα τὸν κοινωνικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν αὐτὸν βλον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ παράδοσιν καὶ καλοῦμεν αὐτὸν νὰ ἐπαγρυπνῇ. Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὑπάρχουν Μάρκοι Εὐγενικοί, μεταξὺ τοῦ ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου Κλήρου, διὰ νὰ ἐγγυηθοῦν τὴν περιφρούρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ σύνθημα ἐν καὶ μόνον: ΟΧΙ ΝΕΑ ΦΕΡΡΑΡΑ,

τοῦ θανάτου!

Εἰς τὴν Κοίμησιν Θεοτόκου παρὰ τὰ Ταμπούρια, ὅπου παρευρέθη ὁ γράφων τὰς πενιχρὰς αὐτὰς γραμμὰς ἡ στιγμὴ κατέστη ὑποβλητικωτέρα, διότι ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἐκλεκτὸς ἐφημέριος Πατὴρ Παντελεήμων καὶ οἱ εὐλαβέστατοι κύριοι Ἰωάννης Συμεωνίδης καὶ Ἰωάννης Καλοσκάμης ἔψαλλον, ἀθέατοι ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ βήματος, τὸ κατανυκτικώτατον καὶ ἐπίκαιρον ἑωθινὸν «Ἰδοὺ σκοτία καὶ πρωτὶ καὶ τὶ πρὸς τὸ μνημεῖον, Μαρία ἔστηκας...»

Σκότος καὶ σιγὴ! Ἡ καρδιά ὅμως πάλλει. Τὸ πνεῦμα ἀθάνατον καὶ τῆς ἀθανασίας ὁ δοτὴρ ὁ Ἀναστὰς Ἰησοὺς!

Ἡ ὥραία πύλη ἀνοίγει! Ὁ ἱερεὺς ψάλλει «Δεῦτε λάβετε φῶς». Ἐν μῇ καὶ μόνῃ στιγμῇ φυγαδίζεται τὸ σκότος καὶ βασιλεῦει τὸ φῶς! Θριαμβεῦει ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος κατησχυμένος συντρίβεται!

Ἡ στιγμὴ αὕτη ἐνσαρκώνει τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἀναστάσεως καὶ αἰσθητοποιεῖ τὴν μεταφυσικὴν πραγματικότητά τῆς ἀθανασίας, τὴν ὁποῖαν ἐξησφάλισε διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ ὁ Κυρίου.

Τὰ περαιτέρω συνθέτουν τὸν θρίαμβον τῆς Ἀναστάσεως! Πανηγυρίζει ὁ ἄνθρωπος καὶ εὐγνωμονεῖ. Κάθε τροπάριον, κάθε λέξις, κάθε φράσις ἔχουν ἐπιλεγῇ διὰ νὰ τονίσουν ἅψ' ἐνὸς μὲν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Λυτρωθέντος, ἅψ' ἑτέρου δὲ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἀναστάντος.

Ἡ Ἀνάστασις δὲν εἶναι μία ἐπέτειος· εἶναι μία ζωογονοῦσα ἀνοιξίς. Εἶναι μία ἀπάντησις πρὸς τὴν ἀνῆσυχον ψυχὴν, ἀναζητοῦσαν τὴν πραγματικότητά πέραν τῆς συμβατικότητος τῶν ὁλικῶν σχημάτων!

Ἡ ζοφερὰ σκιά, ποὺ σκεπάζει τὰς ἐπιδιώξεις καὶ προσπάθειάς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ Θάνατος. Καὶ ἡ σκιά αὕτη διαλύεται ἀπὸ τὸ ἐκ τοῦ Τάφου Φῶς.

Ἡ Ἀνάστασις δὲν εἶναι ἀκόμῃ ἡ ἐπέκτασις τῶν ὁρίων τῆς ζωῆς μέχρι τῆς ἀπεραντωσύνης τοῦ ἀπείρου· εἶναι κάτι σπουδαιότερον· εἶναι ἡ ἐκμηδένισις τῆς ἀπεραντωσύνης τοῦ ἀπείρου ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἀρετῆς, τῆς Ἀγάπης. Εἶναι ἡ διαιώνισις τῆς Ἀρετῆς, τῆς Ἀγάπης, ἡ ἀφθαρτοποίησις τῆς ἁρμονίας ὅλων τῶν καλῶν, τὰ ὁποῖα ἐνεσάρκωσε ὁ Χριστὸς καὶ φέρει κατ' οὐσίαν ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, ἐφ' ὅσον ἔχει πλασθῇ κατ' «εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἡ νίκη αὕτη κατακτᾶται μόνον ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἀποτολμοῦν τὴν θυσίαν.

Θυσία καὶ Ἀνάστασις εἶναι αἱ δύο ὁψεις μιᾶς πραγματικότητος.

Παραλλήλως ἐπειδὴ ἡ Ἀνάστασις ἐξεμηδένισε τὸν Θάνατον ἔδωσε ἄλλο μέτρον προσδιορισμοῦ τοῦ χρόνου. Ὁ χρόνος δὲν συνθλίβεται μέσα εἰς τὰ δύο φαινόμενα, τὴν γέννησιν καὶ τὸν θάνατον, εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ὁποίων ἀσφυκτιοῦν οἱ πόθοι. Ὁ χρόνος, ὁ χρόνος...δὲν ὑφίσταται! Σημεῖον ἀφετηρίας ἡ Γέννησις μόνον

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Ἀθανασίου Βαρούχα (1699)

Μεγάλη εἶναι ἡ εὐσπλαχνία καὶ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ ἐκαταπάτησε καὶ ἐκατασκότωσε τὸν εἰάβολο τὸν ὑπερήφανο, τὸν ἐχθρό μας τὸν θανάσιμο, καὶ ἐξολόθρευσε τὸν θάνατον τὸν αἰώνιο καὶ ἀφάνισε ἀπὸ τὴν μέσση τὸ μεσότοιχο τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐχάλασε τὴν μεγάλη καὶ θανάσιμο ἔχθρα τῆς παρακοῆς, ὅπου μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὸν παράδεισο καὶ μᾶς ἔβαλε εἰς τὴν κόλαση καὶ μᾶς ἐλευθέρωσε καὶ μᾶς εἰρήνευσε μετὰ τὴν βασιλεία του. Καὶ ἐκρεμάστηκε εἰς τὸ ξύλον καὶ ἐδέχθη τὸ ὄνομα τῆς κατάρας, καθὼς λέγει εἰς τὴν παλαιὰ Γραφή, «ἱπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου», διὰ νὰ μᾶς κάμῃ παιδία του εὐλογημένα, διὰ νὰ μὴν εἴμεσθαι πλέα δοῦλοι καὶ ξένοι, ἀλλὰ υἱοὶ καὶ κληρονόμοι, διὰ νὰ μὴν περιπατοῦμεν πλέον εἰς τὰ κακά μας θελήματα, ἀλλὰ εἰς τὰ ἐδικὰ του προστάγματα, καὶ νὰ περνοῦμε μετὰ δικαιοσύνην.

Καὶ μᾶς ἔδωκε τὸ πνεῦμα του τὸ ἅγιο, καὶ μᾶς ἔκαμε ἁγίους, ἀπὸ παλαιούς καινούριους καὶ ἀπὸ γέροντας νέους, διὰ νὰ κρατοῦμε μία καινούρια ζωὴ καὶ καθαρὰ καὶ ἄδολο.

Λοιπὸν ποία ἀντάμωψις νὰ τοῦ δώσουμε εἰς τόσες ἀπλήρωτες καὶ μεγαλότατες χαρὲς ὅπου μᾶς ἐχάρισεν ἡ εὐσπλαχνία του; Διὰ τοῦτο κὰν ἂς τὸν εὐχαριστοῦμε καὶ ἂς τὸν προσκυνοῦμε μετὰ φόβου, ἂς τὸν δοξολογοῦμε μετὰ πάσαν εὐλάβειαν, ἂς τὸν ἀγαποῦμε ἐξ ὅλης καρδίας καὶ κακοπαθοῦμε, καὶ ὅταν κάμνῃ χρεὶα ἂς δεχθοῦμε καὶ θάνατο διὰ τὴν ἀγάπην του, διατὶ καὶ αὐτὸς ἀπέθανεν θεληματικῶς διὰ λόγου μας.

Διὰ τοῦτο ἂς φυλάσσωμε κατὰ τὸ χρέος μας τὰ θεϊκά του προστάγματα καὶ ἂς εὐρισκόμεσθαι καθαροὶ ἀπὸ τὸν μολυσμὸ τῶν σαρκικῶν ψυχικῶν ἁμαρτημάτων, καὶ ἂς τοῦ φέρνουμε ἀξία καὶ καλὰ ἔργα, πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη ὑπομονὴ ταπείνωση καρδία συντετριμμένη, κατάνυξις δάκρυα καθαρὸ λογισμὸς. Ἄς μισήσουμε πᾶσαν ἁμαρτίαν καὶ τὸ περισσότερο τὴν ἁρπαγίαν καὶ τὴν φιλαργυρίαν καὶ ἂς τοῦ δουλεύουμε φρόνημα διὰ νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ τὸν βλέπομε, καὶ νὰ χαιρόμεσθαι εἰς τὴν βασιλείαν του, καθὼς καὶ ἐδῶ τὸν μὲν ταλαμβάνομεν χαρούμενοι εἰς τὴν ἁγίαν κοινωνίαν καὶ εὐφρανόμεσθαι.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἥλη χαρᾶς ἀπὸ κεῖ «ἡ ψυχὴ ταξιδεύτρα μέσ' τ' ἄπειρον».

Πᾶνε λοιπὸν περίπατο καὶ τὰ γεράματα κατ' ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς Ἀναστάσεως. «Καὶνὴ ζωὴ». «Καὶνὴ κτίσις». Αἰώνια καὶ ἀγέραστη νεότης!

Πόσον εὐγνώμονες πρέπει νὰ εἴμεθα πρὸς τὸν πατήσαντα «Θανάτῳ θάνατον» καὶ χαρισάμενον ζωὴν αἰώνιον;

Ἄλλὰ καὶ πόσον ἀνόητοι, ἐὰν δὲν τοποθετήσωμεν τὸν ψυχικόν μας βίον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀναστάσεως;

Ἡ ἐκλογὴ εἶναι ἀπόλυτος.

Ζωὴ ἢ Θάνατος!

καὶ εὐφροσύνης καὶ ἁγιοσύνης γεμάτη, ἂς εὐφρανθοῦμε καὶ ἡμεῖς ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, κατὰ τὸν Μέγα Χρυσόστομο, καὶ ἂς χαροῦμε χριστιανικὰ καὶ τακτικὰ εἰς τὴν χαρὰ τοῦ Κυρίου μας τοῦτες τὲς ὁκτὼ ἡμέρες, σπουδάζοντας εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐσπερινό, ὄρθρου καὶ λειτουργία, διηγούμενοι τὴν χάριν τῆς ἑορτῆς, καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀναστάσεως, καὶ τὰ μεγάλα καὶ ἄμετρα χρεὶα ὅπου χρεωστοῦμε εἰς τὸν δεσπότη Χριστὸ ὅλοι μας, εὐχαριστώντας τὸν πῶς ἐχάλασε τὸ πολυχρόνιο καὶ θανάσιμο μεσότοιχο τῆς παρακοῆς, καὶ τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν μέσση, καὶ μᾶς ἐφιλίωσε διὰ μέσου τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεώς του μετὰ τὸν πατέρα του.

Διὰ τοῦτο κάνουμε καὶ τὸν ἄσπασμό καὶ προσκυνῶμε πρῶτον τὴν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τὸν Σταυρὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰ φιλοῦμε εἰς σημάδι τῆς θεϊκῆς καὶ ἐδικῆς μας ἀγάπης καὶ δευτέρου φιλοῦμε καὶ ἔναν τὸν ἄλλον μας, καὶ τοῦτο πρέπει νὰ γίνεται μετὰ καθαρὰν ἀγάπην, κατὰ τὸ θεϊκὸ πρόσταγμα ὅπου λέγει, «μὴ ἐπιδυνέτω ὁ ἥλιος ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν», ἤγουν μὴν ἀφίσετε νὰ βασίλευσῃ ὁ ἥλιος παρὰ νὰ χαλάσετε τὸ σκάνδαλον νὰ συγχωρεθῇτε καὶ ἀγαπηθῇτε.

Καθὼς τὸ λέγει καὶ τὸ εὐαγγέλιον «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ κάνετε πάντα σας καλὸ ἐκείνων, ὅπου σᾶς μισοῦσιν».

Καὶ ὡσάμπως αὐτὸς ὁ δεσπότης μᾶς ἐσυγχώρησε ἔτσι καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν ἀγάπην του καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν μας ἂς συγχωρήσουμε τῶν ἐχθρῶν μας ὅλα τὰ πταισίματα μικρὰ καὶ μεγάλα μετὰ ἕνα καθαρὸ καὶ στερεὸν φίλημα.

Ναί, ἀγαπημένοι ἀδελφοί, καθὼς δείχνουμε ἀπ' ἔξω μετὰ τὸ στόμα, ἂς εἴμεσθαι καὶ ἀπὸ μέσα πατρικοὶ καὶ ἄδολοι, καθὼς θέλει ὁ Θεὸς καὶ ἂς τοῦ κάνωμε καλὸ κατὰ τὸ δυνατό μας, διὰ νὰ μὴν πέσωμε εἰς τοῦτη τὴν παρακοὴν ὥσάν τοὺς πρωτοπλάστους καὶ χάσουμε τὴν βασιλείαν καὶ κληρονομήσουμε τὴν αἰώνιον κόλασιν.

Διὰ τοῦτο εἰς δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ καλὴν καρδίαν τοῦ Χριστοῦ ὅπου ἀναστήθη σήμερον, ἂς κάνωμε τὸ θέλημά του τώρα καὶ πάντα μας, διὰ νὰ λάβωμε καὶ ἡμεῖς ἀπ' αὐτὸν εἰς τὴν κρίσιν του τελείαν συγχώρηση καὶ νὰ μᾶς δώσῃ τὰ μυριοπλάσια καλὰ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, διὰ τὰ ὅσα μᾶς ἔσκαν δάλισαν καὶ μᾶς ἐξημίωσαν οἱ ἐχθροὶ μας, διὰ τὴν ὑπακοὴν ὅπου ἐκάμαμε καὶ τοὺς ἐσυγχωρέσαμε. Τοιαύτης χάριτος ἄμποτες ν' ἀξιωθοῦμε ὅλοι.

Ὑπεόθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμπίνη

Θεμιστοκλέους 33

Ο ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΨΑΛΜΟΣ

Ἐπὶ Ὀπτιολογιωτάτου Ἀγορευτοῦ Μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουστῆκα

Ἡ λέξις Ψαλτήριον σημαίνει ὄργανον μουσικὸν ἐντατὸν ἢτοι ἔγχορδον περιέχον δέκα χορδὰς ἢ το δὲ τὸ ὄργανον τοῦτο ἐν πολλῇ χρήσει παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἑβραίοις, ἐν τοῖς Ναοῖς καὶ Ἱεραῖς Τελεταῖς αὐτῶν ὡς βεβαιούται καὶ ἐκ τῶν λόγων τοῦ Προφήτου Δαβὶδ λέγοντος ἐν τῷ 150ῷ Ψαλμῷ «Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ». Ἐκ τοῦ Ὁργάνου τούτου, κατὰ μετωνυμίαν, ἔλαβε τὸ ὄνομα «Ψαλτήριον» καὶ ἡ ἱερὰ ἐκείνη Βίβλος ἡ περιέχουσα τοὺς 150 Ψαλμοὺς, μέρος ἐκ τῶν ὁποίων ἀναγινώσκεται καθ' ἐκάστην ἡμέραν εἰς πάσας τὰς Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων.

Περὶ τῆς διπλῆς σημασίας τοῦ ψαλτηρίου γράφει διὰ στίχων πολιτικῶν ἀρχαῖός τις Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας οὕτω λέγων:

«Ὁὐκ ἔστι τὸ ψαλτήριον, Δέσποτά μου, βιβλίον, ὡς πολλοὶ νομίζουσιν ἴσως ἐξ ἀγνοίας. Ἀλλ' ἦν τὸ πρὶν δεκάχορδον ὄργανον καὶ κιθάρα, ψαλτήριον καλούμενον ἐξ ἐτυμολογίας, ἀπὸ τοῦ τὰ ψαλλόμενα τηρεῖν τοὺς μελωδούντας. Πρὸς τοῦτο τὸ ψαλτήριον οἱ ψαλμοὶ τοῦ Προφήτου (Δαβὶδ).

Ἐμελωδοῦντο σύμπαντες ἐμμέτρως γεγραμμένοι. Ὅποτε δὲ σύνταγμα (Βιβλίον) τῶν ψαλμῶν συνετέθη. Ψαλτήριον ὠνόμασται ὡς ἐκ μετωνυμίας. Ἔχει δὲ τὸ ψαλτήριον ψαλμοὺς αἶνους καὶ μέλη, ὕμνους ὡδὰς καὶ προσευχάς, στήλας εὐχαριστίας.»

Καὶ ὅτι μὲν συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τῶν ψαλμῶν (τοῦ ψαλτηρίου δηλαδὴ) εἶναι ὁ Προφήτης καὶ Βασιλεὺς Δαβὶδ, πόθεν εἶλκε τὴν καταγωγὴν καὶ ποίαν ἐποχὴν ἠκμασεν ἴσως ὅλοι γοι γνωρίζουσι καὶ διὰ τοῦτο νομίζομεν, ὅτι ἐπὶ καιρὸν θά θεωρηθῇ ἂν παρὰ τούτου ἐν συντομίᾳ διαλάβωμεν ἐνταῦθα.

Ὁ Δαβὶδ ἐγεννήθη 1070 ἔτη πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ το δὲ ὁ μικρότερος τῶν υἱῶν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰεσαὶ καὶ ἀπὸ τῆς μικρᾶς τοῦ ἡλικίας ἠκολούθει βόσκων τὰ ποίμνια τοῦ πατρὸς του διὰ δὲ τὴν πολλὴν ἀρετὴν καὶ εὐλάβειαν αὐτοῦ διατάχθη ὁ Προφήτης Σαμουὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχρισεν αὐτὸν Βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ ἐν τῷ Βασιλικῷ Θρόνῳ εὐρισκόμενος καὶ Προφήτης ὑπάρχων, συνέγραψε τοὺς 150 ψαλμοὺς διαλαμβάνοντας γεγονότα λαβόντα χώραν πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου περιέχοντας ὑποθέσεις ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου μέχρι τῆς συντελείας αὐτοῦ, καὶ ὑποθέσεις ἀναφερομένας εἰς τὸν μετὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν πάντων συντέλειαν αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον.

Καὶ ὁλόκληρον μὲν τὸ ἱερὸν ψαλτήριον ἀναγινώσκεται καθ' ἑβδομάδα εἰς τὰς ἑκκλησίας εἰς δὲ ἐκ τῶν ἱερῶν ψαλμῶν, ὁ πεντηκοστός, ἀναγινώσκεται πολλὰκις εἰς τὴν καθημερινήν

Ἀκολουθίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Παράκλησιν καὶ εἰς τὸν Ἀγιασμὸν καὶ εἰς ἄλλας Ἐκκλησιαστικὰς Ἱεράς Τελετάς. ἐκ τούτου δὲ τὸ πλεῖστον τῶν χριστιανῶν ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ τῶν μικρῶν παιδίων ἀκόμη ἀποστηθίζουσιν αὐτὸν ἔχοντες ἐπὶ μνήμῃς τὸ «*Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου κ.τ.λ.*». Πλὴν ὅμως ἂν καὶ ἐπὶ στόματος ἔχουσι τὰ λόγια τοῦ ψαλμοῦ, ὅλγοι εἶναι οἱ γνωρίζοντες τὴν ἔννοιαν καὶ σημασίαν αὐτῶν. Ὅθεν περὶ τούτου ὁμιλῶν ὁ μέγας Οἰκουμενικὸς Διδάσκαλος Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἔλεγε: (*Μεταφέρωμεν αὐτολεξεῖ τοὺς λόγους τοῦ Ἀγίου διὰ τὸ ἀξιώσι-*

σιον). «Τούτου τοῦ ψαλμοῦ τὰ μὲν ῥήματα ἅπαντες, ὡς εἶπεῖν, ἴσασι (γνωρίζουσι) καὶ διὰ πάσης ἡλικίας διατελοῦσι ψάλλοντες τὴν διανοίαν ὅμως τῶν εἰρημένων ἀγνοοῦσιν, ὅπερ οὐ μικρὸς εἰς κατηγορίαν λόγος, τὸ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ψάλλοντας καὶ διὰ στόματος τὰ ῥήματα προφέροντας, μὴ ζητῆσαι δὲ τῶν νοημάτων τὴν δύναμιν τῶν ἐναποκειμένων τοῖς ῥήμασιν. Ἀλλ' ὕδωρ μὲν τις διαυγὲς καὶ καθαρὸν ὄρων, οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο μὴ προσελθεῖν καὶ ἀψασθαι καὶ πιεῖν καὶ εἰς λειμῶνά τις συνεχῶς εἰσιῶν, οὐκ ἂν ὑπομένει μὴ συλλέξας τι τῶν ἀνθέων ἐξελεῖν. Ὑμεῖς δὲ λέγετε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς τοῦ ἁγίου (ἁγίου) ἐκ πρώτης ἡλικίας ἕως ἔσχατον γῆρας τοῦτον μελετώντες τὸν ψαλμὸν διατελεῖτε, τὰ ῥήματα εἰδότες μόνον, καὶ παρακάθησθε θησαυρῷ συνεσκιασμένῳ, καὶ βαλάντιον περιφέρετε ἐσφραγισμένον καὶ οὐδὲ ὑπὸ πολιπραγμοσύνης παρωξύνθη τις μαθεῖν τί ποτὲ ἔστι τὸ λεγόμενον, οὐκ ἐξήτησεν, οὐκ ἠρεύνησε. Καίτοι γε οὐδὲ ἐκεῖνο ἐστὶν εἶπεῖν, ὅτι σαφὲς τις ὢν ὁ ψαλμὸς πάντας εἰς ὕπνον ἤγαγε, καὶ οὐκ ἀφῆκε ζητῆσαι τὸ προχειρῶς κείμενον καὶ γὰρ ἐστὶν ἀσαφὲς (ὁ ψαλμὸς) καὶ ἱκανὸς διεγείραι τὸν μὴ σφόδρα καθεύδοντα, μᾶλλον δὲ καὶ τὸν καθεύδοντα».

Ἐντεῦθεν παρακινήθεις ὁ μέγας οὗτος τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ, ἠρμήνευσεν ὅχι μόνον τὸν ψαλμὸν τοῦτον (τὸν πεντηκοστὸν) ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ψαλμοὺς διότι πάντες οἱ ψαλμοὶ περιέχουσι νοήματα ὑψηλὰ καὶ μυστήρια κεκρυμμένα. Δυστυχῶς ὅμως, δι' ἡμᾶς αἱ πλατύταται αὐταὶ ἐρμηνεῖαι τοῦ Ἀγίου εἰς τοὺς ψαλμοὺς δὲν σώζονται πᾶσαι, ἀπωλεσθεισῶν τῶν πλείστων ὑπὸ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου. Ἐκ τῆς ἐρμηνείας ταύτης καὶ τῶν ἐρμηνειῶν ἄλλων μεταγενεστέρων ἁγίων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας σταχυολογήσαντες, παραθέτομεν διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς» τὴν σύντομον ταύτην ἐρμηνείαν τοῦ Πεντηκοστοῦ Ψαλμοῦ.

Ὁ Ψαλμὸς οὗτος ἐπιγράφεται: «Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ, ἐν τῷ εἰσελθεῖν πρὸς αὐτὸν Νάθαν τὸν Προφήτην, ἠνίκα εἰσῆλθε πρὸς Βηρσαβεῆ

τὴν γυναῖκα Οὐρίου».

Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσωμεν, καλὸν εἶναι εἰ-
πωμεν περὶ τοῦ Νάθαν καὶ τῆς Βηρσαβέ, λαμ-
βάνοντες τὴν ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ
Ψαλμοῦ :

Μίαν τῶν ἡμερῶν εὐρισκόμενος ὁ Προφήτης
καὶ ὁ Βασιλεὺς Δαβὶδ ἐπὶ τοῦ ὑπερώου τοῦ Πα-
λατίου του, εἶδεν ἐκεῖθεν λουομένην εἰς τὸ
λουτρὸν τὴν Βηρσαβέ, γυναῖκα οὖσαν ἐνὸς
στρατιώτου Οὐρίου ὀνομαζομένου. Ταύτην δὲ
ιδὼν ἀπροσέκτως, ἔπαθεν ἀνθρώπινόν τι σκαν-
δαλισθεὶς καὶ ἐπιθυμήσας τῆς ξένης γυναικός.
Καὶ δὲν ἐστάθη μέχρις αὐτοῦ τὸ κακόν, ἀλλὰ
προὔχωρσε· καὶ ἀποστείλας ἔφερε τὴν γυναί-
κα, εἰς τὸ Παλάτιόν του μεταχειρισθεὶς αὐτὴν
ὡς ἰδικήν του γυναῖκα. Καὶ ἐπειδὴ, κατὰ τὸ πε-
ριφερόμενον λόγιον, «ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μυ-
ρία ἔπονται» τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ ἐνταῦθα
μὲ τὸν μακάριον Δαβὶδ : ἵνα μὴ γίνῃ γνωστὴ
ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἀρπαγὴ καὶ χρησιμοποίησις τῆς
ξένης ὑπάνδρου γυναικός, εἰδοποιεῖ οὗτος κα-
ταλλήλως τὸν ἀξιωματικόν, ὑπὸ τὰς διαταγὰς
τοῦ ὁποίου ὑπηρετεῖ ὁ στρατιώτης Οὐρίας, ὁ
σύζυγος τῆς Βηρσαβέ, ὥστε νὰ τοποθετήσῃ
τοῦτον εἰς τὸ κρισιμώτερον σημεῖον τῆς μάχης
ἵνα ἀφεύκτως φονευθῇ τὸ ὁποῖον καὶ ἐγένετο.
Καὶ οὕτως ὁ Δαβὶδ ἐγένετο ἐνοχος ἐγκλήματος
διπλοῦ : μοιχείας καὶ φόνου.

Ἐὰν δὲ ἐρωτήσῃ τις : Διατί ἐπέτρεψεν ὁ
Θεὸς ἵνα ὁ ἅγιος αὐτὸς προφήτης ὑποπέσῃ εἰς
τὸ διπλὸν τοῦτο ἐγκλημα ; Ἀποκρινόμεν, ὅτι
διὰ δύο λόγους : Πρῶτον· διότι οὗτος ὑπερη-
φανευθεὶς εἶπε τὸν υπερήφανον ἐκείνον λόγον :
«Ἐγὼ εἶπα ἐν τῇ εὐθυνίᾳ μου οὐ μὴ σαλευθῶ
εἰς τὸν αἰῶνα» (Ψαλμ. 29), καίτοι ἐγνώριζε τὸ
«Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται· ταπεινοῖς
δὲ δίδωσι χάριν» (Παροιμ. Γ' 34) καίτοι, ὡς ἔ-
χων τὴν χάριν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἐγνώρι-
ζεν, ὅπερ τις τῶν μεταγενεστέρων Ἀγίων εἴ-
πεν, ὅτι «παιδεῖα ὑπερηφάνων πτώμα· καὶ ὅπου
πτώμα κατέλαβεν, ἐκεῖ ὑπερηφανεῖα προεσκή-
νωσε· μήνυμα γὰρ τοῦ προτέρου τὸ δεύτερον»
(*Ιωάν. Κλίμακ. Λόγ. ΚΒ'). Καὶ δεύτερον· ἐπέ-
τρεψε τὴν πτώσιν τοῦ Δαβὶδ ὁ Θεὸς προγνωρί-
ζων καὶ τὴν μετὰ ταῦτα μεγάλην αὐτοῦ μετὰ
νοίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἤθελε γίνῃ παράδειγμα
τοῖς ἀμαρτάνουσιν ὥστε νὰ μὴ ἀπελπίζωνται,
ἀλλὰ νὰ προσέρχωνται διὰ θερμῆς μετανοίας
πρὸς τὸν Θεόν.

Ἀποστέλλει λοιπὸν ὁ Θεὸς τὸν Προφήτην
Νάθαν πρὸς τὸν Βασιλέα Δαβὶδ ἵνα ἐλέγξῃ
αὐτὸν διὰ τὴν διπλὴν παρανομίαν· παρασταθεὶς
δὲ ὁ Νάθαν, ὠμίλησε παραβολικῶς πρὸς τὸν
Δαβὶδ, εἰπὼν : «Βασιλεῦ, δίκην ἔχω καὶ παρα-
καλῶ νὰ μοῦ ἀκούσῃς». Καὶ ὁ Βασιλεὺς : «Εἰπέ
τὴν δίκην». Ἀναλαβὼν τὸν λόγον ὁ Προφήτης
Νάθαν, λέγει : «Ἄνθρωπός τις ἦτο πλούσιος
καὶ εἶχε πρόβατα καὶ ἄλλα ζῶα πολλά· εἶχε
δὲ καὶ γείτονα ἓνα πτωχότατον ἄνθρωπον μὴ
ἔχοντα τίποτε ἄλλο εἰμὴ μόνον μίαν ἀμνάδα,
τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε μέσα εἰς τὸ πτωχικόν
του σπῆτι καὶ ἐτροφοδοτεῖ αὐτὴν ἀπὸ τῆν πτω-

χικὴν του τράπεζαν καὶ ἐπότιζεν ἀπὸ τὸ ποτή-
ριόν του κοιμίζων αὐτὴν εἰς τὸ πτωχικόν του
κρεβάτι. Μίαν ὁμῶς τῶν ἡμερῶν ἦλθε ξένος
ἐπισκέπτης φίλος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πλουσιοῦ·
οὗτος δὲ (ὁ πλούσιος) ἀντὶ νὰ λάβῃ ἐκ τῶν
πολλῶν ποιμνίων του νὰ σφάξῃ καὶ νὰ φιλεύσῃ
τὸν φίλον του, ἔστειλε καὶ ἔλαβε δυναστικῶς
τὴν ἀμνάδα τοῦ πτωχοῦ, καὶ σφάξας ἐπλήρω-
σεν ἐξ αὐτῆς τὴν ἐπιθυμίαν του».

Ὁργισθὴ ἀκούσας ταῦτα ὁ Βασιλεὺς Δαβὶδ
καὶ ἀμέσως ὡς δίκαιος Κριτὴς ἀπεφάσισεν, εἴ-
πὼν : «Πρέπει νὰ θανατωθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ-
νος καὶ νὰ δοθῶσιν ἐκ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ τέσ-
σαρες ἀμνάδες εἰς τὸν πτωχόν» συμφῶς δη-
λαδὴ πρὸς τὸν ἐν τῇ Ἐξόδῳ (Κεφάλ. ΚΒ' 2) Νό-
μον τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ προφήτης Νάθαν ἀπέρριψε τὴν προ-
σωπίδα καὶ λέγει πρὸς τὸν Βασιλέα : «Σὺ εἴ-
σαι Βασιλεῦ ὁ δράστης τῆς πράξεως αὐτῆς·
διότι ἤρπασας τὴν γυναῖκα τοῦ πτωχοῦ Οὐ-
ρίου». Τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ Δαβὶδ, δὲν ὠργισθὴ,
δὲν ἐδικαιολογήθη, ἀλλ' ἀμέσως συναισθανθεὶς
τὴν ἁμαρτίαν του, εἶπεν : «*Ἡμάρτηκα τῷ Κυ-
ρίῳ*»· ἀπεκρίθη δὲ ὁ Νάθαν εἰπὼν : «*Καὶ Κύ-
ριος παρεβίβασε (συναχώρησε) τὸ ἁμάρτημά σου,
οὐ μὴ ἀποθάνῃς*».

Ὅλη δὲ ἡ ἀνωτέρω ἱστορία εὐρίσκεται εἰς
τὸ Δεύτερον Βιβλίον τῶν Βασιλειῶν (Κεφάλ.
ΙΑ' καὶ ΙΒ'). Καὶ ἐντεῦθεν ἐδόθη ἡ ἀφορμὴ εἰς
τὸν Δαβὶδ διὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ Πεντηκο-
στοῦ Ψαλμοῦ.

Προβάλλεται παρὰ πολλῶν τὸ ἐρώτημα :
Διατί ὁ Δαβὶδ, ἐφ' ὅσον ἦτο Προφήτης, δὲν ἐθε-
ράπευσεν ὁ ἴδιος τὴν ἐκ τῆς διπλῆς ἁμαρτίας
πληγὴν τῆς ψυχῆς του, ἀλλὰ παρέστη ἀνάγκη
ἵνα ἔλθῃ ἄλλος Προφήτης, ὁ Νάθαν, ἵνα ἐλέγ-
ξῃ καὶ θεραπεύσῃ αὐτόν ; Τοῦτο ὁμῶς παρατη-
ρεῖται καὶ ἐπὶ τῶν ἱατρῶν τῶν σωμάτων· διότι
καὶ οὗτοι ὅταν ἀσθενήσωσι, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ
ἀσθένεια ἐξασθενεῖ καὶ τὰς σωματικὰς καὶ τὰς
διανοητικὰς δυνάμεις αὐτῶν, ἀναγκάζονται νὰ
καλέσωσιν ἄλλον ἱατρὸν πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ θε-
ραπείαν τῆς ἐαυτῶν ἀσθενείας, ἐπειδὴ «*ἡ ἀρ-
ρωστία τὴν τέχνην λυμαίνεται*» κατὰ τὸν θεῖον
Χρυσόστομον. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

*Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρη-
μάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφη-
μερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας πληροφορίας πρὸς
ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευ-
θύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἱεροῦ.
ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κά-
νιγγος 32—Ἀθήναι.*

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΙΕΡΕΥΣ

Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐπιδιώκω μὲν νὰ παγιώσωμεν, προκειμένου οἱ νεώτεροι νὰ ἔχουν ὑπὸ ὄψιν των, κατὰ τὸ δυνατόν, πλήρη τὴν ἱστορικὴν εἰκόνα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, θὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας ὁ ἐξαιρετικὸς καὶ παλαίμαχος ἀδελφὸς Κωνσταντῖνος Νικολακόπουλος.

Εἶναι εἰς τοὺς περισσοτέρους γνωστὸν, ὅτι ὁ πῆρε παρὼν εἰς ὅλα τὰ προσκλητήρια τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ χάριν αὐτοῦ παραμένει μόνος, χωρὶς οἰκογένειαν.

Μᾶς ἀφηγήθη λοιπὸν :

Μετὰ τὸ συνέδριον τῆς αἰθούσης τῶν Ἑμποροῦν καὶ ὑπαλλήλων, περὶ οὗ ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖον προῆλθε ὁ Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων. ὁ κ. Κ. Νικολακόπουλος, ὁ κ. Περικλῆς Γκέτουρας καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐπεφορτίσθησαν μὲ τὴν ἐξεύρεσιν ἱερέως.

Εἶχον πληροφορίαν, ὅτι εἰς ἓνα ναῖδριον τῶν Κάτω Πατησίων, ἐλειτούργει εἰς συντηρητικὸς καὶ εὐσεβὴς κληρικὸς.

Ἀμέσως λοιπὸν πηγαίνουν καὶ τὸν συναντοῦν καὶ λαμβάνει χώραν ὁ ἑξῆς περίπου διάλογος.

—Καλησπέρα παπούλη.

—Καλῶς τὰ παιδιὰ! πῶς ἀπὸ δῶ;

—Τὶ λὲς παπούλη γι' αὐτά, ποῦ ἔγιναν;

—Τὶ νὰ πῶ, παιδιὰ μου, δὲν εἶναι εὐχάριστα πράγματα. Πᾶνε νὰ μᾶς φραγκέψουν!

—Θὰ τοὺς ἀφίσουμε παπούλη;

—Τὶ νὰ κάνουμε;

—Θὰ ἀγωνισθοῦμε ἡμεῖς καὶ πολλοὶ ἄλλοι λαῖκοι κάναμε τὸν «Σύλλογον τῶν Ὁρθοδόξων». Θέλουμ' ὅμως ἱερέα. Καὶ γι' αὐτὸ ἐρχόμεθα σὲ σένα. Ἄν πονᾷς γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἔμπρός.

Δάκρυσε λίγο ὁ παπούλης καὶ βαθεῖα συγκινηθέντος ἀπήντησε :

—Ἡ εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, παιδιὰ μου, μαζί Σας.

Ἀπὸ ἀπόψε εἶμαι στὸ πλευρὸ Σας.

Ὁ πρῶτος αὐτὸς ἱερεὺς τοῦ Ἀγῶνος μας ἦταν ὁ μακαρίτης Παπα-Γιάννης, ὁ Φλώρος.

Ἀμέσως τότε ὁ πρόεδρος, ὁ μακαρίτης Ἰωάννης Σιδέρης μὲ τὸ Συμβούλιο πῆγε στὸν Βεῖκο καὶ ζήτησαν νὰ τοὺς παραχωρηθῇ ἡ Ἑμορφη—Ἐκκλησία!

Ὁ Βεῖκος ἀμέσως τὴν παραχώρησε καὶ ἀρχισε νὰ λειτουργεῖ μὲ τὸν Παπὰ Γιάννη.

Αὐτὰ μᾶς εἶπε ὁ ἀγαπητὸς κ. Κ. Νικολακόπουλος καὶ διήγησε τὴν ἀφήγησί του μὲ πολλὰ ἀνέκδοτα ἐπεισόδια. Σὲ ἄλλη περίπτωσι θὰ τὰ ἀναφέρουμε.

Πρὸς τὸ παρὸν τὸν εὐχαριστοῦμε καὶ παρακαλοῦμε ὁποῖον γνωρίζει γεγονότα ἐξηκριβωμένα, ἀπὸ τίς πρώτες ἡμέρες τοῦ Ἀγῶνος μας νὰ μᾶς τὰ γράψῃ ἢ νὰ ἔλθῃ στὰ γραφεῖα νὰ συναντήσῃ τὸν ἐπεύθυνο συντάκτη τῆς στήλης αὐτῆς νὰ τὰ ἀφηγηθῇ.

ΘΩΜΑΣ Ο ΔΙΔΥΜΟΣ

Τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ ἡ παρουσία εἰς τὰς ἀφηγήσεις τῶν Εὐαγγελίων εἶναι σχεδὸν μηδαμινή. Τὰ τρία συνοπτικὰ δὲν παρέχουν πληροφορίας διὰ τὸν σκεπτικιστὴν αὐτὸν Ἀπόστολον. Εὐτυχῶς ὁ Ἰωάννης μᾶς δίδει μίαν ἀμυδρὰν εἰκόνα τοῦ δυσπίστου Θωμᾶ.

Ὅταν κυττάξωμε αὐτὴν τὴν εἰκόνα μέσα ἀπὸ τὴν θεομὴν πίστιν ἑνὸς χριστιανοῦ, μᾶς φαίνεται ὀλίγον ἀνεξήγητος, σκοτεινὴ σχεδὸν ἀντιπαθητικὴν.

Διατί, ἀποροῦμε, ὁ Θωμᾶς νὰ δεῖξῃ τὴν δυσπιστίαν εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου; Ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς, ἀναλογιζόμεθα, ἔαν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, θὰ ἔδειχνε τὴν ὀλιγοπιστίαν; Καὶ βεβαίως νομο τοὺς ἑαυτοὺς μας, ὅτι ἀσφαλῶς ἡμεῖς θὰ εἴμεθα πιστοὶ μέχρι θανάτου. Ξεχνᾶμε ὅτι ἡ πίστις δὲν εἶναι μία ἐφ' ἀπαξ ὁμολογία καὶ πλέον οὐ ἀλλὰ μία συνεχὴς καὶ διὰ βίου ἔμπρακτος ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν τοῦ Κυρίου.

Ὁ Θωμᾶς λοιπὸν ὑπῆρξεν δὲςπιστος. Ναί, δὲςπιστος, ἀλλὰ ὄχι ἄπιστος. Αὐτὸ ἄλλωστε τὸ συμπέρασμα ἐξάγεται καὶ ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη. Ὁ Θωμᾶς ζωγραφίζεται ὡς συνετός, συγκεντρωμένος εἰς ἑαυτόν, προσεκτικὸς, ἐπιφυλακτικὸς καὶ φυσικὰ δὲςπιστος. Αὐτὰ ὅμως τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν εἶναι μειονεκτήματα, ἢ μᾶλλον δὲν εἶναι μειονεκτήματα ὅταν ἐφαρμόζονται εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Βεβαίως εἰς τὴν πίστιν σου πρὸς τὸ Θεῖον, πρὸς τὸν Δημιουργὸν δὲν ἡμπορεῖς, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ σταθῇ ἐπιφυλακτικὸς, δὲςπιστος, σκεπτικιστής. Ἐκεῖ δίδεσαι ὁλόκληρος, χωρὶς δισταγμούς, ἄνευ ὁρῶν. Αὐτὴ ἄλλωστε ἡ ἐναπόθεσις τῆς ψυχῆς σου εἰς τὴν λατρίαν τοῦ Θεοῦ μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνη, εἶναι ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ λυτρωθῇς, νὰ κερδίσης τὴν ψυχὴν σου.

Τοῦ Θωμᾶ τὸ λάθος εὐρίσκεται αὐτοῦ.

Ἐφήρμοσε εἰς τὰς σχέσεις του μὲ τὸν Θεὸν—Κύριον τὴν νοστοπρίαν ποῦ ἔδειχνε καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπιφύλαξις καὶ δυσπιστία. «Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἡλῶν καὶ βάλῃ τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τόπον τῶν ἡλῶν καὶ βάλῃ μου τὴν χεῖρα εἰς τὴν πλευρὰ αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω».

Ἀλλὰ ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ δὲν ἡμπορεῖ νὰ τεθῇ ἐν ἀμφιβόλῳ διότι συντρίβει καὶ κοριοστοποιεῖ τὴν πεπερασμένην ἀλλὰ ὑπερφίαλον ἀνθρωπίνην δυσπιστίαν. Τὸ αὐτὸ ἔγινε καὶ μὲ τὸν Θωμᾶ. Καὶ τὸ ὄνομά του ἐπέρασε εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς σύμβολον τῆς δυσπιστίας. Ἐνῶ λοιπὸν διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἡ στάσις τοῦ Θωμᾶ, ἡ ἐπιφυλακτικότης καὶ ἡ σύνεσις εἶναι ἀναγκαῖα δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἰσχύσῃ καὶ διὰ τὴν πίστιν μας. Διότι μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.

Ἡ συγκατάθεσις νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν Κύριον δὲν πρέπει νὰ ἐκβάζεται ἀπὸ τὸ Θαῦμα.

Πρέπει χωρὶς νὰ κολακεύσωμεν τὴν ἀνθρωπίνην δυσπιστίαν νὰ τὸν ἀκολουθῇμεν. Χωρὶς νὰ θέσωμεν τὸν δάκτυλον εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν νὰ ἀναφωνήσωμεν : Ὁ Κύριός μου καὶ Θεός μου.

**Κοντὰ στὰ φυλάκια
τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας**

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων, ἐντολῇ τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς λαϊκὸς Θεολόγος ἐπεσκέφθη τὴν εὐλογημένην πόλιν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τὴν Θεσσαλονίκην. Ἀξίζει τὸν κόπον, ἔστω καὶ δι' ὀλίγων, νὰ ἐξαρθῇ ἡ σημασία τοῦ δευτέρου αὐτοῦ κέντρου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Ὡς γνωστὸν τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα διεξάγει ἀπὸ πολλῶν ἑτῶν ἡ Ὁργάνωσις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Θεσ/νίκης. Αὕτη κατευθύνει τὸν ἀγῶνα οὐ μόνον ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλῃ σχεδὸν τῇ Μακεδονίᾳ.

Ἰδρυσε περικαλλῇ Ναόν, ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ ιδιόκτητα γραφεῖα.

Σήμερον ἡ Ἱερὰ Κοινότης διοικεῖται ὑπὸ ἐνὸς ἐξαιρετικοῦ καὶ λίαν συνετοῦ Διοικ. Συμβουλίου, ὑπὸ τὸν ἀκαταπόνητον Πρόεδρον κ. Νικολόπουλον.

Τὸ νέον Συμβούλιον τὸ διακρίνει ἡ τάξις ἡ μαχητικότης καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν μελῶν του.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐγένετο σύσκεψις εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κοινότητος, ἐνθα διὰ στόματος τοῦ Προέδρου διεμηνύθη ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν. Ἐκ μέρους δὲ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς ἀνεγνωρίσθη εἰς τὴν Ὁργάνωσιν τῆς Κοινότητος τὸ δικαίωμα νὰ ἐνσαρκώνη αὕτη τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα καὶ, τῇ εὐλογίᾳ τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, νὰ ἀσκῇ τὴν Διοίκησιν. Πρὸς τοῦτο ἐγένετο κοινῶς ἀποδεκτόν, ὅπως ἡ Διοίκησις τῆς Κοινότητος εἰσηγείται τὰ ληπτέα ἐν τῇ περιοχῇ της μέτρα. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ ἐνότης τοῦ Ἀγῶνος.

Πολύτιμος παράγων εἶναι καὶ ὁ Αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς Στυλιανὸς Μουσᾶς. Ἀκούραστος, πρόθυμος, εὐγενὴς ἱκανοποιεῖ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τοῦ ποιμνίου του.

Δὲν ὑστερεῖ εἰς εὐλάβειαν καὶ ἀγωνιστικὸν ζῆλον καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἐφημερίων. Αἰδεσιμ. Σάββας Παπαδόπουλος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νέστορος.

Ὁ Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς διεβίβασε πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις του ἀπὸ τοῦ νέου Διοικητικὸν Σύμβουλιον, ὅπερ συνιστᾷ θετικὴν ἐγγύησιν θριάμβου καὶ ἐπιτυχίας.

Ἐλπίζομεν, ὅτι ὅλοι οἱ ἐκλεκτοὶ Θεσσαλονικεῖς θὰ ἀντιληφθῶσιν, ὅτι τὸ ὕψιστον συμφέρον τοῦ Ἀγῶνος εἶναι ἡ συσπείρωσις τῶν πέριξ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἥτις ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, θὰ ἐπιφέρει τὴν ἀναζωογόνησιν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης χαιρετίζομεν τὴν Ὁρθόδοξον Θεσσαλονίκην, ἥτις, ὡς πόλις τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, δικαιούται τῶν πρωτείων κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος ἐν Μακεδονίᾳ.

ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

Τὸ Ἀντίπασχα ἐορτάζεται τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὸ Πάσχα. Ἦτο μάλιστα κατ' ἀρχὰς καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Κατὰ τὸ ἀντίπασχα γίνεται ἡ ἀπόδοσις τοῦ Πάσχα, ὡς ἐσυνηθίζετο καὶ κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, αἱ μεγάλαι ἐορταὶ νὰ διαρκοῦν ὀκτὼ ἡμέρας.

Ἐπίσης ἦτο ἐορτὴ τῶν νεοφωτίστων. Οἱ τελευταῖοι ἐγίνοντο δεκτοὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν πιστῶν. Οἱ νεοφώτιστοι ἐβαπτίζοντο τὴν νύκτα τοῦ Μ. Σαββάτου καὶ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἐφόρουσαν λευκὰ ἐνδύματα, εἰς ἐνδειξιν τῆς καθαρότητος τῆς ψυχῆς των.

Εἰς τὴν Ρώμην οἱ νεοφώτιστοι προσήρχοντο μετὰ τὰ λευκὰ ἐνδύματα εἰς τὴν βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Παγκρατίου, νεαροῦ μάρτυρος, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο προστάτης τῶν νέων.

Εἰς τὴν Αἰθιοπικὴν Ἐκκλησίαν ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἰδρυτὴν τῆς τὸν Ἀπόστ. Θωμᾶ, ἐγίνοντο μεγαλοπρεπεῖς ἐκκλησιαστικαὶ πανηγύρεις καὶ ἐτίμων ὄχι μόνον τὸν Θωμᾶ ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους.

Εἰς τοὺς Λατίνους παρέμεινεν τὸ ἔθιμον νὰ δίδουν τὴν πρώτην κοινωνίαν εἰς τὰ παιδιὰ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀντίπασχα, προφανῶς ὡς λείψανον τῆς ἐκλειψάσης ἐορτῆς τῶν νεοφωτίστων.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

«Ἡ σχετικὴ ἢ τιμητικὴ προσκύνησις ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ»

(Ἱεροδιακόνου Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου)

Ὁ παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, πολὺγραφος συγγραφεὺς ἀντιαιρετικῶν βιβλίων, ἱερολογιώτατος Διάκονος Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος νέον τεκπνὸν ἄνθος προσέθεσε εἰς τὴν εὐωδιάζουσαν ἀνθοδέσμην τῆς Ὁρθοδόξου βιβλιοθήκης. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐν ἐπικεφαλίδι βιβλίου. Δι' αὐτοῦ ἀποδεικνύει, ὅτι ἐκτὸς τῆς λατρευτικῆς, προσκυνήσεως, ἀνηκούσης ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Θεόν, ἐπιτρέπεται καὶ ἡ σχετικὴ ἢ τιμητικὴ προσκύνησις, ἀναφερομένη εἰς ἀγγέλους ἢ καὶ εἰς ἀνθρώπινα ὄντα, διακριθέντα ἐπ' ἀρετῇ καὶ ὁρθοδόξῃ ὁμολογίᾳ ἢ καὶ εἰς ἱερὰ ἀντικείμενα, ὡς αἱ ἁγίαι εἰκόνες κ.τ.λ.

Τὸ θέμα τὸ ἀναπτύσσει διαλογικῶς, ἐξοπλίζων μάλιστα τὸν ἀντιφρονούντα δι' ὅσων γραφικῶν χωρίων θὰ ἠδύνατο, παρερμηνεύων αὐτά, νὰ ἐπιστηρίξῃ τὴν πλάνην του. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ καὶ εὐχάριστος καθίσταται ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου, καὶ ἡ περιέλευσις διεγείρεται καὶ αἱ θέσεις μονιμοποιῶνται ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἀναγνώστου, συνηθίζοντος οὕτω νὰ ἀντιμετωπίζῃ τοὺς αἵρετικοὺς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ συνιστᾷ ἐν ἀκόμῃ ὄπλῳ ἐναντίον τῶν προβατοσχήμων λύκων, τῶν ἀποκαλουμένων εὐαγγελικῶν, οἵτινες λυμαίνονται τὴν εὐσέβειαν

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

Κατὰ τὴν 1ην Μαΐου ἐ. ἔ. Πανηγυρίζει ἡ Μονὴ τοῦ Πατρὸς Ἀκακίου Προέδρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς Παιανίαν. Παρακαλοῦμεν τοὺς Προσκυνητὰς νὰ τιμήσουν τοὺς ἑορτάζοντας Ἀγίους Εὐδύμιον Ἰγνατίον καὶ Ἀκάκιον καὶ τὴν ὁνομαστικὴν ἑορτὴν τοῦ Ἡγουμένου Αὐτῆς. Τετάρτη ἑσπέρας πρὸς τὴν Πέμπτην γενήσεται ἡ ἀγρυπνία μετ' ἀστοκλασίας. Τὸ αὐτοκίνητον τῆς Μονῆς θὰ μεταφέρει τοὺς Προσκυνητὰς ἀπὸ τὴν Παιανίαν εἰς τὴν Μονὴν κατὰ τὴν 5ην ἕως 6ην ἑσπερινὴν ὥραν τῆς Τετάρτης.

Ἡ ἀκτινοβολία τῆς Ὁρθοδοξίας

Βαθύτατα συγκινεῖ ἡ ἐπέκτασις τῆς Ὁρθοδοξίας μετὰ τῶν ἰθαγενῶν πληθυσμῶν τῆς Οὐγκάντα Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς. Πολλοὶ νέοι τῆς σπουδάζουν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἢδη ἀπεφάσισαν νὰ ἱδρῦσουν περικαλλὴ Ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς τὴν Καμπάλα, πρωτεύουσιν τῆς Οὐγκάντα. Τοὺς συγκαίρομεν καὶ εὐχόμεθα κατὰ Θεὸν προκοπὴν.

Ἀναγκαῖα συμπλήρωσις

Μνημονεύοντες εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τελευταίων ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὴν «Παναγίαν Ὁδηγτὴν», τὸ θερμοκίνητον αὐτὸ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, παρελείφθησαν τὰ κάτωθι ὀνόματα τῶν ἐπιτυχουσῶν, τὰ ὅποια ἀναφέρομεν ἐδῶ διὰ νὰ μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ συγκαρῶμεν καὶ πάλιν τὰς μυροφόρους αὐτὰς τοῦ ἐμπράκτου χριστιανισμοῦ Ἀναληρωματικῆς Σύμβουλος Δέσποινα Αὐγερινού. Ἐξελεγκτικῇ Ἐπιτροπῇ: 1) Παπαγεωργίου Καλλιόπῃ. 2) Βερτοπούλου Ἐριφύλῃ. 3) Γυφτοπούλου Ἀθηνᾷ. 4) Παπαγγελῇ Αἰκατερίνῃ. 5) Βολογιάννῃ Εἰρήνῃ.

Παράδοξα καὶ περίεργα

Ὁ Μητροπολίτης Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας ἔκλεισε ὅλα τὰ ἐξωκλήσια τῆς περιοχῆς του διὰ νὰ μὴ λειτουργοῦν εἰς αὐτὰ οἱ Παλῆται τῆς Κέρτελης! Αἰσχρὸς, ἐπενθυμίζον Κομμουνιστικὸν ξήλον!

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ τὸν Μητροπολίτην Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας χαρακτηρίζει μία φοινικτὴ ἀσυνέπεια! Οἱ ὁμόφρονες ἀδελφοί, διὰ νὰ τὸν ἀποκαλύψουν, συγκατένευσαν, δῆθεν, νὰ δεχθοῦν «κανονικοὺς» ἱερεῖς. Οὐδαίς ὅμως ἐκ τῶν ἱερέων του ἐδέχθη νὰ ὑποπέσῃ εἰς αὐτὴν τὴν Θεομπαιξίαν!

Καὶ ὁ καλὸς μας ἐπίσκοπος ὡς εὐχερεστέραν λύσιν ἐφήρμοσε τὸ σφράγισμα τῶν ἐξωκκλησιῶν. ἔδωκε του!

Συμπέτωρα

Κλοπὴ πολυτίμου κειμηλίου ἀπὸ ἡγούμενον νεοημερολογητικῆς μονῆς. Ἐκμετάλλευσις οἰκοπέδων ἀπὸ ἀρχιμανδρίτην. Σκανδαλώδεις ἀποδοχαὶ ἐπισκόπων. Ἰδοὺ τὰ συμπτώματα α τῆς ἡθικῆς κρίσεως, ἥς μαστίζει τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀπλῶς ὑπογραμμίζομεν ὅσα οἱ ἄλλοι, ἐάν τὰ ἐκάναμε ἡμεῖς, θὰ τὰ διευμπάνίζον.

τοῦ λαοῦ μας. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς τὸ βιβλίον αὐτὸ καθίσταται ἀπαραίτητον εἰς πάντας.

Συγκαίρομεν τὸν Πατέρα Ἐπιφάνιον καὶ εὐχόμεθα αὐτῷ ἀπὸ Θεοῦ δύναμιν, ὥστε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιτυχῶς.

ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΙΕΡΕΩΣ

Ὁμοφώνῳ ἀποφάσει τῆς Διοικούσης Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος διαγράφεται ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἱερέων αὐτῆς ὁ Ἀρχιμανδρίτης Καλλιόπιος Γιαννακούλοπουλος κάτοικος Πειραιῶς.

Ὁ ἐν λόγῳ κληρικὸς ἐπέδειξε πλειστάκις ἀσύγγνωστον ἀπείθειαν καὶ πλήρη ἀνευλάβειαν πρὸς τὴν νόμιμον ἡγεσίαν τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος, κληθεὶς δὲ ἐπανειλημμένως ὅπως παρουσιασθῇ ἐνώπιον αὐτῆς ἡρηθῇ καὶ διεκλήρυσεν διὰ δὲν ἀναγνωρίζει ἀρμοδιότητά τινα εἰς αὐτήν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὅλη πολιτεία του κατατείνει εἰς χωριστικὴν καὶ παρεκκλησιαστικὴν κίνησιν τιτρώσκουσα τὸ τόσον ἀναγκαῖον πνεῦμα τῆς ἐνότητος τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος καὶ ἐξυπηρετοῦσα τὰ προσωπικὰ καὶ μόνον συμφέροντα τοῦ ἐν λόγῳ κληρικοῦ, προσέει δὲ σκανδαλίζουσα τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν, ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Γ.Ο.Χ. αἰσθανομένη τὴν βαρυστάτην εὐθύνην τῆς ἐνώπιον τῆς κρείσμου καταστάσεως ἐκ τῆς παρατάσεως ἐνὸς τοιοῦτου καρκινώματος, διαγράφει τὸν Ἀρχιμανδρίτην Καλλιόπιον Γιαννακούλοπουλον ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἱερέων τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος, καταγγέλλει δὲ τοῦτον εἰς ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς ἐκκλησιαστικὸν ταραξίαν καλοῦσα πάντας τοὺς χριστιανοὺς ὅπως εἰς οὐδεμίαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν ἐδρίσκονται μετ' αὐτοῦ.

Ἐντολὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γ. Γραμματεὺς
Ἀρχ. Ἀκάκιος Παπᾶς Ἀρχ. Χρυσόστ. Κιούσης

Ἐστερισμοὶ

Οὔτε ὁ τεμπλοπισμὸς, οὔτε ἡ ὄξουσα διαφθορά, οὔτε τὰ διαζύγια ἀπασχολοῦν τὸν ἡμερήσιον τύπον, ὅσον ἡ ἀθρόμβος ἀπόφασις μερικῶν ἀγῶν ψυχῶν νὰ ἀφιερωθῶσιν εἰς τὸν Κύριον!

Πολύστοιχα ἄρθρα, δημοσιογραφικὸς θόρυβος, ἀρὰ καὶ ἀναθήματα, διότι μερικὰ κορίτσια ἀπεφάσισαν νὰ πάνε στὸ μοναστήρι. Ἐπιθέσεις κατὰ τὴν κατηχητικὴν, διαμαρτυρίαι, ἀπειλαί!

Ἐάν τὰ κορίτσια αὐτὰ ἐγίνοντο πόρνοι κανεὶς δὲν θὰ συνεκινεῖτο!

Τὶ φαρισαϊσμὸς βασιλεύει! Μόλις τὸ βότταλο ἐτάραξε τὴν λίμνην τῆς διαφθορᾶς ἀμέσως ἄρχισε ἡ δυσοσμία.

Ἡ αἰτία ἡ ἄλλη πλευρὰ

Ἀσφαλῶς δὲν ὑπάρχει ευγενέστερον καὶ ὑψηλότερον ἰδανικὸν ἀπὸ τὴν παρθενικὴν ζωὴν. Πολλὰ ὅμως πρόσωπα καὶ μάλιστα τοῦ γυναικεῖου φύλου ἐπηρεάζονται ἀπὸ προσωπικοὺς παράγοντας, ἀπὸ στιγμιαίους ἐνθουσιασμοὺς καὶ λαμβάνουν ἐπιπολαίους τὴν μεγάλην ἀπόφασιν! Καλὸν θὰ εἶναι τοιαῦται ὥραιαι καὶ ὑψηλαὶ ἀποφάσεις νὰ ὀρμίζον κανονικῶς καὶ νὰ ἐπιτελῶνται εἰς σιγῆς καὶ ταλλήλους.

Τὰ πάντα νὰ ἐπιρρίπτονται εἰς τὴν παντοδύναμον πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ!

«Ὁρθόδοξα Σιλλίσματα»

Ἐκσυλοφόρησεν μὲ πλουσίαν ὕλην τὸ τεύχος τοῦ Ἀπριλίου. Τὸ τεύχος αὐτὸ ἔχει καὶ μίαν ὥραιαν πρωτοτυπίαν, ἑα διαγωνισμὸν! Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸ ἀποκτήσουν οἱ νέοι.